

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2010 r. — Aitic Penteo przeciwko OHIM — Atos Worldline (PENTEO)

(Sprawa T-585/10)

(2011/C 63/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aitic Penteo, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Atos Worldline SA (Bruksela, Belgia)

Żądania strony skarżącej

— zmiana decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2010 r. w sprawie R 774/2010-1 i uwzględnienie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5480561;

— ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 września 2010 r. w sprawie R 774/2010-1; i

— obciążenie OHIM i Atos Worldline SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PENTEO” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5480561

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Atos Worldline SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Beneluksie słowny znak towarowy „XENTEO” dla towarów i usług z klas 9, 36, 37, 38 i 42; słowny międzynarodowy znak towarowy nr 863851 „XENTEO” dla towarów i usług z klas 9, 36, 37, 38 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja narusza: i) art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, który zakazuje jakiegokolwiek dyskryminacji, wymagając równego traktowania zgodnie z prawem; ii) art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na nieuwzględnienie przez Izbę Odwoławczą uprzednich praw skarżącej; iii) art. 75 i 76 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na nieuwzględnienie przez Izbę Odwoławczą okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych w odpowiednim terminie przez skarżącą; i iv) art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu w dniu 7 stycznia 2011 r. — Bank Melli Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-7/11)

(2011/C 63/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci L. Defalque i S. Woog)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności pkt 5 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB⁽¹⁾, oraz pkt 5 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007⁽²⁾ i stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady z dnia 28 października 2010 r.

— stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EU) nr 961/2010 są niezgodne z prawem i nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżącej; oraz

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi naruszenie art. 215 ust. 2 i 3 TFUE oraz art. 40 TUE, co stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego ze względu na to, że:

— Rada ds. WPZiB przyjęła środki ograniczające bez pozostawienia jakichkolwiek uprawnień dyskrecjonalnych Radzie.

— decyzja 2010/413, która jest podstawą rozporządzenia nr 961/2010 opiera się błędnie na art. 29 TUE, ponieważ nie określa ona podejścia Unii do danego problemu o charakterze geograficznym lub przedmiotowym, jak tego wymaga art. 29 TUE, lecz nakłada konkretne obowiązki na państwa członkowskie i osoby podlegające ich jurysdykcji;

— rozporządzenie nr 961/2010 nie zawiera niezbędnych przepisów w zakresie gwarancji prawnych z naruszeniem art. 215 ust. 3 TFUE.

2) Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że ustawodawca Unii Europejskiej popełnił błąd w wyborze podstawy prawnej zaskarżonej decyzji i zaskarżonego rozporządzenia, ze względu na to, że zastosowano sankcje wobec skarżącej i powiązanych z nią podmiotów, a mianowicie osób prawnych i podmiotów innych niż państwa, które nie figurują na liście Rady Bezpieczeństwa ONZ. W tym zakresie skarżąca utrzymuje, że:

— chociaż wybór podstawy prawnej art. 29 TUE i art. 215 TFUE jest uzasadniony w sytuacji, kiedy instytucje Unii wdrażają rezolucję ONZ, to nie jest on konieczny uzasadniony w przypadku przyjmowania środków administracyjnych, takich jak zamrożenie funduszy osób prawnych i podmiotów innych niż państwa;

— zaskarżone akty winny były zostać wydane na podstawie art. 75 TFUE przy udziale Parlamentu Europejskiego w ramach procedury współdecydowania.

3) Zarzut trzeci, w którym skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie zostały wydane z naruszeniem zasad równości i niedyskryminacji, ze względu na to, że podobne decyzje zostały wydane na innej podstawie prawnej, takiej jak art. 75 TFUE, a w konsekwencji w ramach procedury obejmującej gwarancje prawne ustanowionej przez Parlament i Radę, co nie miało miejsca w przypadku zaskarżonych aktów dotyczących skarżącej.

4) Zarzut czwarty, w którym skarżąca utrzymuje, że zaskarżone akty zostały wydane z naruszeniem jej prawa do obrony, a w szczególności jej prawa do rzetelnego procesu, ze względu na to, że:

— skarżącej nie przedstawiono żadnego dowodu czy dokumentu na poparcie twierdzeń Rady z uwagi na to, że dodatkowe twierdzenia przedstawione w 2009 r. w

odniesieniu do decyzji z 2008 r. i potwierdzone w 2010 r. były bardzo niejasne, mało zrozumiałe, tak że prawdopodobnie nie jest możliwe, aby skarżąca mogła się do nich ustosunkować.

— skarżącej odmówiono dostępu do dokumentów oraz prawa do bycia wysłuchanym.

— zaskarżone akty nie są wystarczająco uzasadnione co narusza skarżącej prawo do skutecznej ochrony sądowej.

5) Zarzut piąty, w którym skarżąca utrzymuje, że zaskarżone akty, z tych samych powodów, które zostały określone w zarzucie czwartym, stanowią naruszenie zasad dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

6) Zarzut szósty, w którym skarżąca utrzymuje, że Rada nie przekazała jej swojej decyzji wraz z uzasadnieniem w odniesieniu do umieszczenia skarżącej w wykazie, co stanowi naruszenie art. 36 ust. 3 i 36 ust. 4 rozporządzenia nr 961/2010, które przewiduje, że Rada dokonuje przeglądu swej decyzji, gdy zostaną zgłoszone uwagi.

7) Siódmy zarzut, w którym skarżąca podnosi oczywisty błąd w wykładni oraz nadużycie władzy przy zastosowaniu w odniesieniu do skarżącej decyzji Rady 2010/413 z dnia 26 lipca 2010 r., ze względu na to, że Rada dokonała błędnej wykładni art. 20 ust. 1 lit. b) tejże decyzji, decydując, że działalność skarżącej, w postaci w jakiej została opisana w zaskarżonych aktach, spełnia przesłanki jej uznania za działalność, która winna stać się przedmiotem sankcji.

8) Zarzut ósmy, w którym skarżąca podnosi naruszenie zasady proporcjonalności i jej prawa własności, ze względu na to, że Rada nie wzięła pod uwagę decyzji Rady Bezpieczeństwa ONZ, co skutkowałoby niemożnością zastosowania art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 z dnia 26 lipca 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s. 81.

⁽²⁾ Dz.U. L 281, s.1.

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Iran Insurance przeciwko Radzie

(Sprawa T-12/11)

(2011/C 63/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iran Insurance Company (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej